

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. К., 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К. в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

при участието на секретаря Славей Д. Топалова
като разгледа докладваното от Пламен Ал. Александров Търговско дело № 20225100900008 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането във връзка с чл. 45 от Закона за задълженията и договорите.

В исковата си молба ищецът В. М. Х. твърди, че е пострадал от ПТП с участието на товарен автомобил ГАЗ-66, с рег. № *, собственост на фирма „Е.“ ЕООД гр. С.. ПТП е станало на 20.02.2017 г., около 14:10 часа на полски път с. Б., общ. К., обл. К., местност „Б.“, с МПС марка „ГАЗ 66“, с рег. № *, управлявано от правоспособен водач - Б.Х.А.. По непредпазливост били причинени телесни повреди на Ф.А.К., който в резултат на причинените му тежки увреждания и въпреки продължителната лекарска помощ на 04.03.2017 г. починал. Твърди, че в качеството му на пътник в посоченото МПС, също претърпял телесни повреди, изразяващи се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, с трайно затруднение движението на крака за около повече от три месеца, при обичаен ход на оздравителния процес. Двамата се возели в каросерията на товарния автомобил, изпълнявайки вменените им служебни задължения. В резултат на описаното телесно увреждане, на ищеца му била наложена гипсова имобилизация за срок от един месец. След свалянето на гипса е имало оточност и ограничени движения., ходел с патерици, бил е временно

нетрудоспособен поради болков синдром и ограничени движения. От 20.02.2017 г. до 06.06.2017 г. е бил в болничен. С влязла в сила на 25.05.2018 г. присъда № 6/10.05.2018 г., постановена по НОХД № 45/2018 г. по описа на Окръжен съд - К., Б.Х.А. бил признат за виновен. Сестрата на починалия Ф.А.К. завела т. д. № 48/2019 г. по описа на Окръжен съд-К., по което дело настоящият ответник ЗАД „О.-З.“ АД в съдебно заседание признал обстоятелството, че е налице валидна към датата на ПТП-то (20.02.2017 г.) задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена относно товарен автомобил „ГАЗ 66“ с рег. № *, собственост на „Е.“ ЕООД, управляван на 20.02.2017 г. при осъществяването на ПТП от Б.Х.А.. ПТП било възникнало по следния начин: при навлизане в отклонение от асфалтиран главен път към полски път, водачът загубил контрол над автомобила, десният край на автомобила потънал надолу, завъртял се и се обърнал странично, надясно в крайпътна нива. При така настъпилото ПТП телесни увреждания получили двама от общо четирима пътуващи в каросерията на товарния автомобил лица. С оглед постановената и влязла в сила на 25.05.2018 г. присъда по НОХД № 45/2018 г. на ОС - К., налице била причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда. Или, установено било по безспорен начин наличието на причинена вреда, представляваща предпоставка за настъпването на гражданските последици от деянието. Такива граждански последици били претърпените от ищеца В. М. Х. като пострадал вреди, за които в наказателното производство не бил предявен граждански иск. Валидно било застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ - застрахователна полица от 19.08.2016 г. с начална и крайна дата на застрахователно покритие - 22.08.2016 г. - 21.08.2017 г. Няма спор, че ищецът В. М. Х. пътувал в каросерията на товарния автомобил, като служебно ангажирано със съпровождането на товара лице - да се закарат строителни материали до ел. стълбове за да се санират. Предприетото от пострадалия В. М. Х. пътуване в каросерията на товарния автомобил не зависело от неговата воля. Ищецът твърди, че към датата на възникване на ПТП – 20.02.2017 г. е имал валидно сключен трудов договор № 422/10.08.2016 г. с фирма „Е.“ ЕООД, за длъжността „електромонтьор“ и допълнително споразумение № 1/01.01.2017 г. към договора. Твърди се в исковата молба, че в резултат на настъпилото ПТП, ищецът претърпял телесни повреди, изразяващи се в счупване на

малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, с трайно затруднение движението на крака за повече от три месеца, при обичаен ход на оздравителния процес. Търпял и търпи физически и психически болки и страдания, които в началото били остри и непоносими. Въпреки, че от тогава изминало доста време, дори и сега твърди, че при промяна на времето чувства пареща болка съпроводена с изтръпвания. Все още не смеел да стъпва уверено с десния си крак. При всяко качване в автомобил изпитвал страх. Трудно се доверявал някой друг да го вози, избягвал обществения транспорт. Ищецът желае справедливо обезщетение за претърпените физически и психически болки и страдания, като се съобразява с общоприетата оценка и възприетото в обществото разбиране за обезвреда на неимуществени вреди от този вид. Във връзка с настъпилата смърт на Ф.А.К. е била образувана застрахователна щета № 0411-410-0007-2017 г., но поради несъгласие с предложеното обезщетение, сестра му предявила иск пред К.йския окръжен съд, по който било образувано т. д. № 48/2019 година. С решение № 26 от 31.01.2020 г. Окръжен съд – К. осъдил ЗАД „О.-З.“ АД да заплати на сестрата на Ф.А.К. сумата в размер на 60 000 лева, съставляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и страдания от настъпилата на 04.03.2017 г. смърт на брат ѝ Ф.А.К., вследствие настъпило на 20.02.2017 г. ПТП, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.03.2019 г. до окончателното ѝ изплащане. Решението на ОС – К. било обжалвано пред Апелативен съд - П., който с Решение № 260035 от 19.10.2020 г. по в. т. д. № 366/2020 г. потвърдил решението на Окръжен съд - К.. Твърди се също, че ищецът е предявил застрахователна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди в размер на 40 000 лева, ведно законна лихва, считано от датата на подадената писмена застрахователна претенция, като с предявяването на писмената претенция посочил пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извършат плащанията от страна на застрахователя. Застрахователят не извършил плащане на застрахователното обезщетение по предоставената банкова сметка. От страна на застрахователя получил писмо, с което го уведомява, че на 20.02.2017 г. в с. Б., т.а. марка „ГАЗ“ модел „66“ с рег. № * се движел по полския път с несъобразена скорост със състоянието на пътя (мокра пътна настилка), вследствие на което на десен наклон губи управление над автомобила и се преобръща на дясната страна, допускайки ПТП. В

превозното средство са се превозвали пътници в каросерията му, като водачът не е осигурил тяхната безопасност и вследствие на преобръщане на МПС-то пострадал В. М. Х.. В уведомителното писмо с изх. № 99-10589/10.03.2021 г., относно „Предложение за сключване на споразумение по щета № 0411-4100007-2017 г. вследствие на ПТП от 20.02.2017 г.“ ответното застрахователно дружество посочило, че по тяхна застрахователно-експертна комисия било определено обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди в общ размер на 5 500 лева, като е уточнено, че алтернативната възможност е обезщетението да бъде определено от съда. До датата на завеждане на иска застрахователят не изпълнил задължението си по чл. 380, ал.2 от КЗ, а именно - да извърши плащане на застрахователното обезщетение по предоставената му банкова сметка, независимо дали неговият размер е определен от самия него, или по съдебен ред. Счита, че е налице правен интерес за ищеца да предяви срещу ответното застрахователно дружество претенция, състояща се от искове, с които цели да бъде осъден ответника да му заплати сумата от 40 000 лева, съставляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в душевни болки и телесни страдания, от настъпилото на 20.02.2017 г. ПТП, изразяващи се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, с трайно затруднение движението на крака за около повече от три месеца, при обичаен ход на оздравителния процес, както и настъпилият стрес от преживяното ПТП. Ищецът претендира да му бъде заплатена и законна лихва по правилата на чл. 497, ал. 1 от КЗ във вр. чл. 86 от ЗЗД, считано от 26.03.2021 г., както и адвокатско възнаграждение. Поради изложеното, моли съда да осъди ответното дружество да му заплати сумата в размер на 40 000 лева, съставляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, с трайно затруднение движението на крака за около повече от три месеца, при обичаен ход на оздравителния процес, както и настъпилият стрес от преживяното на 20.02.2017 г. ПТП, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.03.2021 г., до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл. 367, ал.1 от ГПК ответникът З. А. Д. „О. - З.“ АД гр. С. е подал писмен отговор на предявения иск, с който е взел становище по подсъдността и основателността на иска. Прави възражение за местна

подсъдност. Счита, че не съществуват предпоставките за прилагане на подсъдността по чл. 115 от ГПК - Окръжен съд - К. не бил местно компетентен да разгледа настоящото дело. Оспорва пълната вина на водача за причиняване на вредоносния резултат, тъй като в наказателното производство не бил изследван въпросът за приноса на пострадалия за настъпване на процесното ПТП. Оспорва механизма на настъпилото ПТП. Счита, че описания в исковата молба механизъм не отговаря на действително развилия се. Счита, че процесният пътен инцидент не е настъпил изцяло по вина на водача на застрахованото в ЗАД „О. - З.” АД МПС. Поддържа, че в конкретния случай вина за получените увреждания има и ищецът. Дори да се приеме, че той не носил изключителна вина за ПТП, твърди, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от В.Х. в много висока степен. От данните по делото било видно, че пострадалият се е возил в ремаркетото на процесния автомобил и то не е било пригодено за пасажери - не са били налице предпазни колани, седалки, въобще някакво средство, което да обезопаси возещите се и при настъпване на ПТП да ги предпази. Поддържа, че ищецът самоволно е решил да се вози в процесното МПС по описания начин. Счита, че возенето в каросерията на процесния автомобил не представлява изпълнение на служебните задължения на пострадалия. Ищецът е могъл да се придвижи по друг безопасен начин до мястото, на което да извърши служебните си задължения. Твърди, че в настоящия случай пострадалият самоволно избира да се вози по описания в исковата молба начин в процесния автомобил и е извършил нарушение на чл. 134, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, съгласно които: „(1) Забранява се превозването на пътници в туристически ремаркета, товарни ремаркета, самоходни шасита, трактори и други селскостопански машини, в каросерията на самосвали и в товарни кошове на мотоциклети; (2) В каросерията на товарен автомобил може да се превозват лица, които товарят, разтоварват, съпровождат, приемат или предават превозвания товар, като бъде осигурена тяхната безопасност. Броят им за всеки тон полезен товар е по един човек, но не повече от 8“. Счита, че с поведението си пострадалият се излага на ненужен риск и е било чудо, че инцидентът не е завършил с фатален край за ищеца. От данните по делото било видно, че ищецът се е возил прав, а при накланяне на ремаркетото самоволно е скочил от каросерията. Твърди, че приносът на пострадалия е основание за намаляване размера на застрахователното обезщетение на

основание чл. 51, предл. 2-ро от ЗЗД. В конкретния случай ищецът създал реална възможност за настъпване на вредоносния резултат, не е положил необходимата грижа за опазване на собственото си здраве и живот, което от своя страна е довело до настъпването на процесното събитие. Съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, обезщетението се намалявало съразмерно с доказвания процент на съпричиняване, като в тази връзка счита, че в случая той е в изключително висока степен. Ако се докаже, че за определено събитие, вина имали повече от едно лице, то в този случай отговорността се разпределяла между лицата на принципа на съвина. Счита, че исковете в пълния им предявен размер са неоснователни, необосновани и не са подкрепени с доказателства, същите са прекомерно завишени по размер. Оспорва исковете и по размер. Счита размера на иска за неоснователно завишени и прекомерен, както и в противоречие с принципа за справедливост. Оспорва твърдението на ищеца, че вследствие на процесното ПТП търпи неимуществени вреди, които да обуславят претендираните размери на застрахователно обезщетение от 40 000 лева. Поддържа, че същите са предявени в изключително завишени размери. Счита, че ищецът не доказва да е търпял неимуществени вреди, които да обосновават предявения размер на обезщетение от 40 000 лева. Счита размера на исковете за прекомерни, в противоречие с принципа за справедливост, предвид наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия в много голяма степен, настъпило като резултат от нарушение на вменените му по смисъла на ЗДвП задължения. Оспорва, че описаните вреди са настъпили в причинно-следствена връзка с процесното събитие от 20.02.2017 година. Счита също така, че обезщетението за претърпените неимуществени вреди не трябва да води до неоснователно обогатяване на ищеца, а да отговаря на претърпените от него вреди. Оспорва претенцията по акцесорния иск за лихвата, както и размера на претендираните лихви и началния момент, от който същите се претендират по аргумент за неоснователност на главния иск. На отделно основание счита иска по акцесорния иск за неоснователен, от момента от който се претендират лихви за забава, тъй като ЗАД „О. - З.“ АД не е изпаднало в забава, не дължи лихва върху претенцията, както за имуществени, така и върху тази за неимуществени вреди.

В съдебно заседание ищецът, чрез представителя си по пълномощие, моли съда да уважи предявените искове. Представя писмена защита, в която

излага подробни съображения.

В съдебно заседание ответникът, чрез представителя си по пълномощие, моли съда да отхвърли изцяло предявените иски. Претендира разноски.

Окръжният съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложеното и прието като доказателство НОХД № 45/2018 г. по описа на Окръжен съд – К. се установява, че с влязла в сила на 26.05.2018 г. присъда № 6 от 10.05.2018 г. Б.Х.А., роден на * г. в с. Д., общ. К., живущ в с. Б., общ. К., български гражданин, е признат за виновен в това, че на 20.02.2017 г. в землището на с. Б., общ. К., при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „ГАЗ 66“ с рег.№*, собственост на „Е.“ ЕООД гр. П., нарушил правилата за движение - чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, като не е контролирал непрекъснато превозното средство, което управлявал и чл. 134, ал. 2 от ЗДвП, като е превозвал лица в каросерията на товарния автомобил, които товарят, разтоварват и съпровождат превозвания товар – между които и В. М. Х. (ищец по настоящото дело), като не е осигурил тяхната безопасност и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на В. М. Х., изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак, поради което му е наложено съответно наказание.

Ответникът З. А. Д. „О. - З.Е“ АД гр. С. в съдебно заседание признава обстоятелството, че към датата на настъпване на ПТП-то (20.02.2017 г.) процесния автомобил товарен автомобил „ГАЗ 66“ с рег. № *, собственост на „Е.“ ЕООД, управляван на 20.02.2017 г. при осъщественото ПТП от Б.Х.А., е имал валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Предвид горното и с оглед разпоредбата на чл. 300 от ГПК, настоящият съд, разглеждаш гражданските последици от деянието, намира за задължителни за него обстоятелствата относно това, извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, поради което приема за установено авторството и виновността за осъщественото на 20.02.2017 г. ПТП от Б.Х.А. при управление на застрахования при ответното дружество по валидна застраховка „Гражданска отговорност на

автомобилистите” товарен автомобил „ГАЗ 66“ с рег.№*, в следствие на което на ищеца В. М. Х. е причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак.

Разпитаният по делото свидетел В.Н. (племенник на ищеца) сочи, че по време на рождения му ден – 05.03.2017 г., ищецът бил с гипс и ходел трудно. Свидетелят го водил по болници, на прегледи и на рехабилитации защото трудно ходел. Соци, че към настоящия момент свидетелят леко накуцва, от време на време се оплаква от болки в крака. Твърди, че след като починал колегата му (в резултат на процесното ПТП) ищецът се затворил, станал по-мълчалив, по-депресиран, изпитвал дискомфорт.

Разпитаният по делото свидетел К.П. сочи, че след настъпилия инцидент ищецът бил с гипс около месец и половина – два, бил в шок, стресиран. Радвал се, че останал жив. Соци, че ищецът търсил постоянно ортопедични стелки, защото на работата стоял прав и крака му постоянно го болял. Споделял със свидетеля, че още чувства болки. По това време свидетелят помагал на ищеца с каквото може.

От назначената по делото съдебно – медицинска експертиза с вещо лице – съдебен лекар – съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 43/2022 г., която не се оспорва от страните и се възприема изцяло от съда, се установява, че на В. М. Х. е било причинено счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за около един и половина – два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес. Увреждането е получено при действието на твърд тъп предмет и е възможно да е възникнало при скачане от автомобил, за каквото има данни. Експертизата установява, че през първите един – два дни след травмата болките и страданията вследствие на счупването на малкия пищял на дясната подбедрица са били със среден до голям интензитет, след което те постепенно са отшумявали. Възможно е понастоящем, при физически натоварвания, интензивни движения в глезенната става, неблагоприятни атмосферни условия, ищецът да чувства болка с неголям интензитет в дясната си глезенна става.

От назначената по делото съдебно – медицинска експертиза с вещо лице – съдебен лекар – съдебномедицинска експертиза по писмени данни №

53/2022 г., която не се оспорва от страните и се възприема изцяло от съда, се установява също, че лечението на счупването в долната част на малкия пищял на дясната подбедрица на ищеца е било консервативно – наложена е била гипсова имобилизация, която е свалена на 23.03.2017 г. След свалянето на гипсовата имобилизация, болките в областта на счупването са продължили за около две – три седмици, след което, при обичаен начин на живот и правилен хигиенно – диетичен режим, те би трябвало да са стихнали. Ищецът регулярно се явявал на прегледи, извършвани амбулаторно от специалист – травматолог, като не е било преценено извършването на рехабилитационни процедури, предвид липсата на лоша и забавена консолидация на фрактурата. Експертизата сочи, че увреждането на ищеца е настъпило при скачане от каросерията на товарния автомобил, предвид на което, най – вероятния механизъм на причиняването му е огъване на стъпалото навътре, при падането на земята.

От назначената по делото съдебна автотехническа експертиза - № 60/13.05.2022 г., която не се оспорва от страните и се възприема изцяло от съда, се установява следния механизъм на настъпване на процесното ПТП: товарен автомобил „ГАЗ“ 66, с рег. № *, управляван от Б.А., е навлязъл от асфалтовия път с. Б. - мах. „Л.“ на черния път (отбивката), водещ към крайпътната нива. В каросерията му е имало натоварени различни неукрепени материали (прокатна стомана - винкел, пирони, дъски, земекопни инструменти, 10 чувала забъркан бетон). Там са се намирали работниците от електромонтажната група - В.Х., Ф.К., Ш.А. и С.Ч.. Същите са били прави и не са били обезопасени. А. е преминал през дървения портал, така че десните му колела са били на 20-25 см от десния край на насипа. Поради голямото натоварване същият е поддал (срутил се е, пропаднал е). Десният край на автомобила е потънал надолу, автомобилът е получил голям крен (наклон надясно), съставящата на теглото му G_x е завъртяла автомобила надясно. Така автомобилът е легнал на дясната си страна и се е установил в положението открит след ПТП. Работниците, намиращи се в каросерията му, са усетили пропадането и завъртането на автомобила и са скочили от каросерията на земята, при което са получили нараняванията. Този механизъм на настъпване на процесното ПТП се установява и от показанията на разпитания по делото като свидетел Б.А., управлявал товарния автомобил. Свидетелят сочи също, че пътуващите в каросерията на товарния автомобил лица били работници от

фирма „Е.“ и отивали да санират стълб.

Съгласно назначената по делото съдебна автотехническа експертиза - № 69/13.05.2022 г., няма събрана информация по делото, касаеща наличието на седалки и защитни колани в каросерията на процесния товарен автомобил, предназначени за защита на пасажерите, пътуващи в нея. От материалите по наказателното производство и снимковия материал е видно, че в каросерията на процесния товарен автомобил не е имало пригодени места за возене на пътници. Експертизата сочи, че от техническа гледна точка причините за настъпване на процесния пътен инцидент и уврежданията на ищеца са: преминаване на товарния автомобил в непосредствена близост до десния край на насипа на пътя и превозване на хора в каросерията на автомобила, без същият да е бил пригоден за това.

От писмо изх. № 99-10589/10.03.2021 г. на ЗА Д „О.-З.“ АД се установява, че ищецът е подал искане за изплащане на застрахователно обезщетение с вх. № ЦУ 99-10331/25.02.2021 г. за увреждането му в резултат на настъпилото на 20.02.2017 г. ПТП, като с цитираното писмо ответното дружество уведомява ищеца, че от неговата застрахователно – експертна комисия е определено обезщетение в размер на 5 500 лева, което при сключване на извънсъдебно споразумение ще му бъде изплатено.

При така установените по делото обстоятелства, съдът намира предявения иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени на ищеца в резултат на настъпило на 20.02.2017 г. ПТП, по начало за основателен. Съгласно чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380. Тази разпоредба е във връзка с чл. 45 от ЗЗД, според който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Или, за да се ангажира отговорността на застрахователя е необходимо да се установи, че е налице непозволено увреждане на ищеца, причинено от деликвента, както и че същият е бил застрахован към момента на непозволеното увреждане.

За да се приеме, че е налице непозволено увреждане е необходимо доказване наличието на предвидените и изброени в закона предпоставки: противоправно деяние, вредоносен резултат, вина и причинна връзка между

тях. В тази връзка, от гореизложеното се установи, че на 20.02.2017 г. в землището на с. Б., общ. К., при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „ГАЗ 66“ с рег.№*, собственост на „Е.“ ЕООД гр. П., Б.Х.А. нарушил правилата за движение - чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, като не е контролирал непрекъснато превозното средство, което управлявал и чл. 134, ал. 2 от ЗДвП, като е превозвал лица в каросерията на товарния автомобил, които товарят, разтоварват и съпровождат превозвания товар – между които и В. М. Х. (ищец по настоящото дело), като не е осигурил тяхната безопасност и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на В. М. Х., изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак, поради което му е наложено съответно наказание с влязла в сила присъда. От обсъдената по-горе съдебно – медицинска експертиза – съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 43/2022 г., се установява, че причиненото на ищеца счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става е довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за около един и половина – два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес.

С други думи, безспорно се установява по делото наличието на виновно и противоправно деяние на водача на товарен автомобил „ГАЗ 66“ с рег.№*, вредоносен резултат – счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за около един и половина – два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес, както и причинна връзка между противоправното деяние и вредоносния резултат.

Установи се също така, че към 20.02.2017 г. – датата на настъпване на ПТП, е била налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ответника за управлявания от виновното лице Б.Х.А. товарен автомобил.

При това положение, следва да се приеме, че са налице изискуемите от закона предпоставки за ангажиране отговорността на ответника. Нанесената телесна повреда, изразяваща се в счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за около един и половина – два месеца, е

причинила на ищеца болки и страдания, за които същият следва да бъде овъзмезден. При определяне размера на причинените на ищеца неимуществени вреди, съдът съобрази вида и характера на увреждането – счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, довело до трайно затрудняване на движението на десния крак за около един и половина – два месеца, както и установеното от съдебно – медицинската експертиза обстоятелство, че през първите един – два дни след травмата болките и страданията вследствие на счупването на малкия пищял на дясната подбедрица са били със среден до голям интензитет, след което те постепенно са отшумявали, а така също и че е възможно понастоящем, при физически натоварвания, интензивни движения в глезенната става, неблагоприятни атмосферни условия, ищецът да чувства болка с неголям интензитет в дясната си глезенна става, в каквато насока са показанията на свидетелите Н. и П.. Съобрази също така, че липсват данни ищецът В.Х. да е търпял и да търпи трайни последствия от счупването на малкия пищял на дясната подбедрица, както и че лечението на това счупване е било консервативно – наложена е била гипсова имобилизация, която е свалена на 23.03.2017 г. При преценката относно размера на причинените на ищеца неимуществени вреди съдът взе предвид и че след свалянето на гипсовата имобилизация, болките в областта на счупването са продължили за около две – три седмици, след което, при обичаен начин на живот и правилен хигиенно – диетичен режим, те би трябвало да са стихнали, както и че при регулярното явяване на ищеца на прегледи, извършвани амбулаторно от специалист – травматолог, не е било преценено извършването на рехабилитационни процедури, предвид липсата на лоша и забавена консолидация на фрактурата, които обстоятелства се установяват от обсъдената по-горе съдебно – медицинска експертиза.

По отношение на направения от ответника довод за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, съдът съобрази следното:

В материалноправната норма – чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, като намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. Като конкретна проява на такъв тип поведение от страна на пострадалия в отговора на исковата молба се сочи, че ищецът не е положил необходимата грижа за

опазване на собственото си здраве и живот, качил се е на товарен автомобил, който не е бил предназначен за пътници.

По повод възражението на ответника за наличие на съпричиняване, от назначените по делото и обсъдени по – горе съдебни автотехнически експертизи - № 60/13.05.2022 г. и № 69/13.05.2022 г., се установява следния механизъм на настъпване на процесното ПТП: товарен автомобил „ГАЗ“ 66, с рег. № *, собственост на „Е.“ ЕООД, управляван от Б.А., е навлязъл от асфалтов път на черния път (отбивка), водещ към крайпътна нива. В каросерията му е имало натоварени различни неукрепени материали, като там са се намирали работници от електромонтажна група - В.Х., Ф.К., Ш.А. и С.Ч.. Същите са били прави и не са били обезопасени. А. е преминал през дървения портал, така че десните му колела са били на 20-25 см от десния край на насипа. Поради голямото натоварване същият е поддал (срутил се е, пропаднал е). Десният край на автомобила е потънал надолу, автомобилът е получил голям наклон надясно и легнал на дясната си страна. Работниците, намиращи се в каросерията му, са усетили пропадането и завъртането на автомобила и са скочили от каросерията на земята, при което са получили нараняванията. В товарния автомобил не е имало пригодени места за возене на пътници.

Въведен чрез възражението за съпричиняване, спорният въпрос се свежда до това - качването/пътуването в каросерията на товарен автомобил, без пригодени места за возене на пътниците, обективира ли поведение на увредения, което е станало причина или е повлияло по някакъв начин върху действията на причинителя на вредата и допринесло ли е за вредоносния резултат. Тук на първо място следва да се посочи, че няма спор, а и от показанията на свидетеля А. (водача на МПС) се установява, че пострадалият е пътувал в каросерията на товарния автомобил, като служебно ангажирано със съпровождането на товара лице - да се закарат строителни материали до ел. стълбове, за да се санират. Т.е. - предприетото от пострадалия пътуване в каросерията на товарния автомобил не е зависело от неговата воля. Касае се за законоустановената възможност и изключение за превоз на лица в товарната част на автомобил - чл. 134, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба, в каросерията на товарен автомобил може да се превозват лица, които товарят, разтоварват, съпровождат, приемат или предават превозвания

товар, като бъде осигурена тяхна безопасност, броят им за всеки тон полезен товар може е по един човек, но не повече от 8. Смисълът на нормата, употребата на страдателния залог „осигурена“, сочи, че вмененото със същата задължение за осигуряване на безопасност на превозваните лица не е на самите лица. Това изискване за осигуряване на безопасност на пътуващите в каросерията на товарен автомобил лица е вменено на водача на автомобила. Именно за нарушение правилата за движение по чл. 134, ал. 2 (и чл. 20 от ЗДвП) е признат за виновен водачът на процесния автомобил Б.А. с присъдата по НОХД № 45/2018г. на Окръжен съд – К..

За да бъде намалено обезщетението за вреди, увреденият трябва да е допринесъл за тяхното настъпване. Необходимо е обаче този принос да е конкретен - т.е. да се изразява в извършването на определени действия или въздържането от такива действия от страна на увреденото лице. Съпричиняване на вредоносния резултат ще е налице само ако именно поведението на увредения е станало причина или е повлияло по някакъв начин върху действията на причинителя на вредата. В случая това, че товарният автомобил не е имал пригодени места за возене на пътниците в каросерията – обстоятелство, зависещо от външни фактори или задължения, вменени на трети лица, не може да се определи като поведение на увредения, което да е станало причина или е повлияло по някакъв начин за настъпване на вредоносния резултат, още по-малко може да се приеме, че увреждането се намира в пряка причинно – следствена връзка и с поведението на самия увреден. Сам по себе си фактът, че увреденото лице е пътувало в товарен автомобил, участвал в пътнотранспортното произшествие/самокатастрофирал, не налага извод за допринасяне на вредите от злополуката. Приносът на водача на автомобила за настъпването на пътнотранспортното произшествие е личен и не обосновава автоматично принос на пътуващите в този автомобил. А приносът на пострадалия следва да бъде доказан по категоричен начин от страната, която е направила възражение за съпричиняване. Недопустимо е приложението на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, когато приносът на увреденото лице не е доказан при условията на пълно главно доказване. В тази връзка, по делото се установява, че десния край на товарния автомобил е потънал надолу, същият е получил голям наклон надясно и е легнал на дясната си страна, като работниците, намиращи се в каросерията му, са усетили пропадането и завъртането на автомобила и са скочили от

каросерията на земята, при което ищецът е получил нараняванията. Това обстоятелство обаче само по себе си не обуславя наличие на съпричиняване от страна на пострадалия на вредоносния резултат.

Предвид гореизложеното и с оглед установеният в чл. 52 от ЗЗД принцип на справедливост при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, съдът намира, че за причинените на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдание, в резултат на причиненото му от ПТП, настъпило на 20.02.2017 г., счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, се следва обезщетение в размер на 15 000 лева, която сума ответникът следва да заплати на ищеца. В останалата част и за разликата над 15 000 лева до пълния предявен размер от 40 000 лева искът за неимуществени вреди е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

По отношение на законната лихва, съдът съобрази следното:

Ищецът претендира заплащане на законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, при условията на чл. 497, ал. 1 от КЗ. Съгласно посочената разпоредба, застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3, и 2. изтичането на срока по чл. 496, ал. 1, освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3. В тази връзка, от представеното по делото и обсъдено по-горе писмо изх. № 99-10589/10.03.2021 г. на ЗАД „О.-З.“ АД се установява, че по повод подадено от ищеца искане за изплащане на застрахователно обезщетение (вх. № ЦУ 99-10331/25.02.2021 г.) за увреждането му в резултат на настъпилото на 20.02.2017 г. ПТП, ответното дружество уведомява ищеца, че определя обезщетение в размер на 5 500 лева, за което предлага сключването на извънсъдебно споразумение. От цитираното писмо може да се направи извод, че ищецът е представил всички доказателства по чл. 106, ал. 3 от КЗ, поради което е налице хипотезата на чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, при която ответникът дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, считано от изтичането на срок от 15 дни от представянето на

всички доказателства по чл. 106, ал. 3 от КЗ. Ето защо, основателно е искането за заплащане на законната лихва за забава върху обезщетението от 15 000 лева, считано от 26.03.2021 г.

При този изход на делото следва да се осъди ответника да заплати по сметка на Окръжен съд – К. държавна такса върху уважения размер на иска за неимуществени вреди (15 000 лева) в размер на 600 лева, както и направените разноски за вещи лица в размер общо на 599 лева, платени от бюджетните средства на съда, от които 300 лева – възнаграждение на вещото лице М. и 299 лева – възнаграждение на вещото лице Д..

По отношение на направеното искане за присъждане на адв. Г.Н. Д. от АК – С. на адвокатско възнаграждение, съдът съобщи следното:

Видно от приложеното по делото пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 23.02.2021 г., адв. Г.Н. Д. от АК-С. е бил упълномощен от ищеца да го представлява по настоящото дело, като в договора за правна защита и съдействие от 02.06.2022 г. изрично е посочено, че адвокатската помощ се осъществява безплатно, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. При това положение, искането за присъждане на адвокатско възнаграждение се явява основателно. Съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), в случаите на оказана безплатно правна помощ и съдействие на лица по чл. 38, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Предпоставка за заплащането на този минимален размер е единствено постановяване на позитивно за страната, представлявана от адвокат, решение. В този смисъл е определение № 528 от 20.06.2012 г. по ч.т.д.№ 195/2012 г., II т.о., ТК.

Или, налице са предпоставките на чл. 38, ал. 2 от ЗА за присъждане на адвокатско възнаграждение в минимален размер, определен съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на ВАС за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно уважената част от иска. В тази връзка, съдът намира за неоснователно искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер, определен съобразно заявената с исковата молба претенция (40 000 лева), а не съобразно уважената част от иска (15 000 лева).

Ето защо, следва да се осъди ответника да заплати на адв. Г.Н. Д. от АК – С. сумата от 1 176 лева с ДДС (980 лева без ДДС), представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатно правна помощ по делото. В останалата част искането за присъждане на адвокатско възнаграждение, за разликата над 1 176 лева с ДДС до 2 076 лева с ДДС, е неоснователно и като такова следва да се остави без уважение.

По отношение направения от ищеца довод за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В тази връзка, съдът намира, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност – касае се за иск за обезщетение за неимуществени вреди, причинени при управление на МПС от трето лице, като по отношение на въпросите извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, е налице влязла в сила присъда. В подкрепа на горното е и обстоятелството, че по делото е извършена едностранна, а не двустранна размяна на книжа, и същото е решено в едно съдебно заседание. Ето защо, съдът намира, че заплатения от ответника адвокатски хонорар в размер на 4 200 лева с ДДС е прекомерен, като същият следва да бъде намален до установения в Наредба № 1/2004 г. на ВАС за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер. С оглед изхода на делото – основателност на предявения иск за сумата от 15 000 лева, респективно – неоснователност в останалата част (за сумата от 25 000 лева) на ответника се следват разноски за адвокатски хонорар в размер на 1 536 лева с ДДС (1 280 лева без ДДС), определен съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на ВАС за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно отхвърлената част от иска. При така определеното дължимо адвокатско възнаграждение и при този изход на делото, на ответника се следват разноски в размер на 1 222.50 лева, от общо направени такива в размер на 1 956 лева (1 536 лева с ДДС – дължимо адвокатско възнаграждение, 400 лева – разноски за вещи лица и 20 лева – разноски за свидетел), която сума ищецът следва да заплати на ответника.

Водим от изложеното и на основание чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането и чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА З.А.Д. „О.-З.” АД със седалище и адрес на управление: гр. С., община С., ж. к. „В.“, ул. „С. С.“ № *, ЕИК *****, да заплати на В. М. Х. с адрес: гр. З., област С., ул. „В.Л.“ № *, с ЕГН *****, сумата в размер на 15 000 лева, представляваща обезщетение за нанесени му неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, вследствие на получено на 20.02.2017 г. счупване на счупване на малкия пищял на дясната подбедрица в областта на глезенната става, причинено от Б.Х.А., с ЕГН *****, при управление на моторно превозно средство – товарен автомобил „ГАЗ 66“ с рег. № *, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 26.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди в останалата му част и за разликата над уважения размер от 15 000 лева до пълния предявен размер от 40 000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА З.А.Д. „О.-З.” АД със седалище и адрес на управление: гр. С., община С., ж. к. „В.“, ул. „С. С.“ № *, ЕИК *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – К., държавна такса върху уважения размер на предявения иск в размер на 600 лева, както и направените по делото разноски за вещи лица в общо в размер на 599 лева.

ОСЪЖДА З. А.Д. „О.-З.” АД със седалище и адрес на управление: гр. С., община С., ж. к. „В.“, ул. „С. С.“ № *, ЕИК *****, да заплати на адв. Г.Н. Д. от АК – С., личен № *, Булстат *, сумата от 1 176 лева с ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатно правна помощ по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Г.Н. Д. от АК – С. за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатно правна помощ по делото, за разликата над сумата от 1 176 лева с ДДС до претендирувания размер от 2 076 лева с ДДС, като неоснователно.

ОСЪЖДА В. М. Х. с адрес: гр. З., област С., ул. „В.Л.“ № *, с ЕГН ******, да заплати на З. А.Д. „О.-З.“ АД със седалище и адрес на управление: гр. С., община С., ж. к. „В.“, ул. „С. С.“ № *, ЕИК ******, направени по делото разноси в размер на 1 222.50 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – К.: _____